

# Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Strandberg, Julius.; Af J. S.

Ho ho! Tyrolerferdinands efterladte glade

Viser : Til godt Humørs Befordring og til

Foredrag i gemytlige Kredse efter det fjerde

Glas

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. Opl.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Jul. Strandberg, [1893]

Fysiske størrelse | Physical extent:

59 s.

## DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author



DET KGL. BIBLIOTEK

J [ULIUS] S [TRANDBERG]

HO HO! 1800

Z.OPL. 18..

54-47

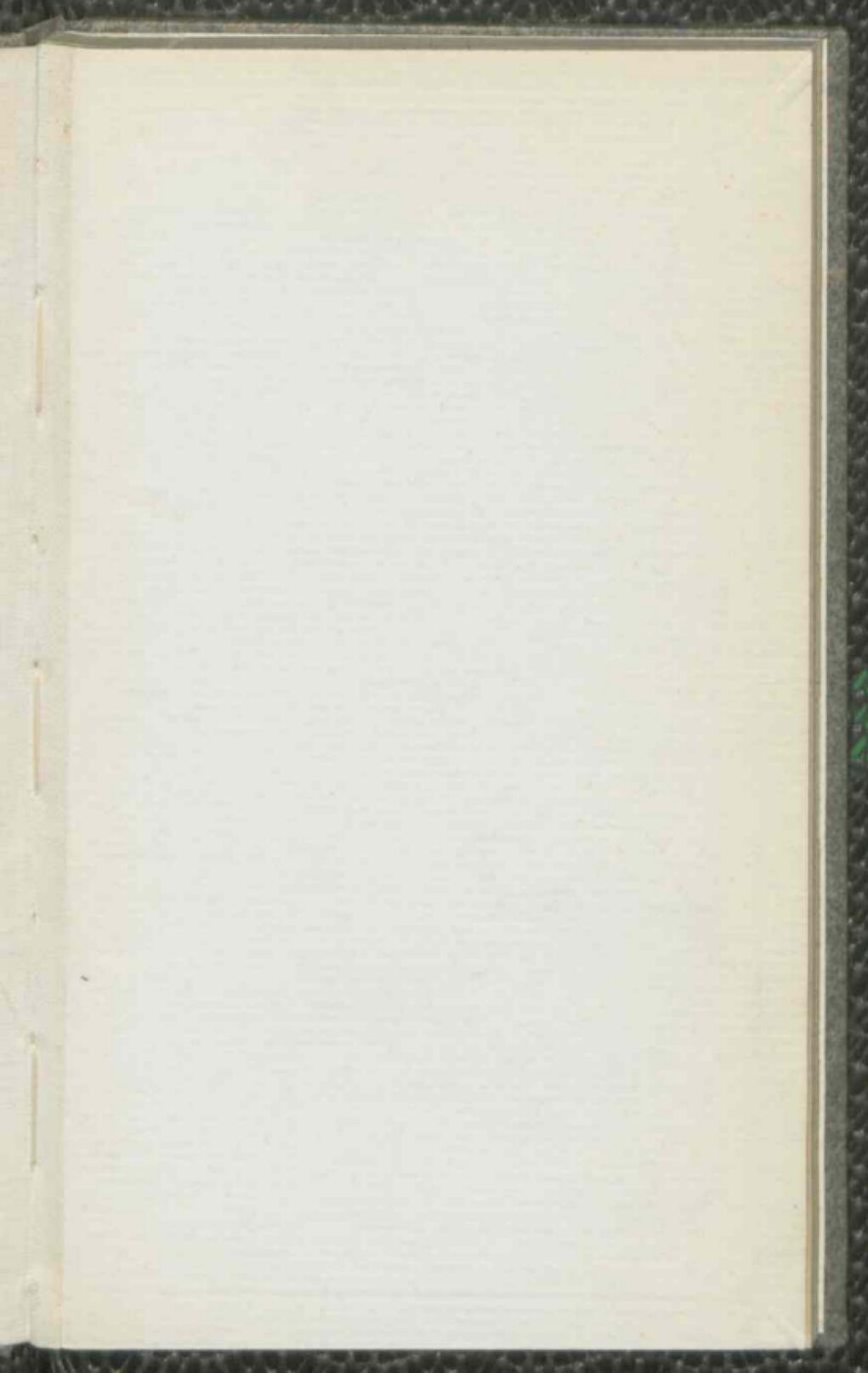
DET KONGELIGE BIBLIOTEK  
DA 1.-2.S 54 8°

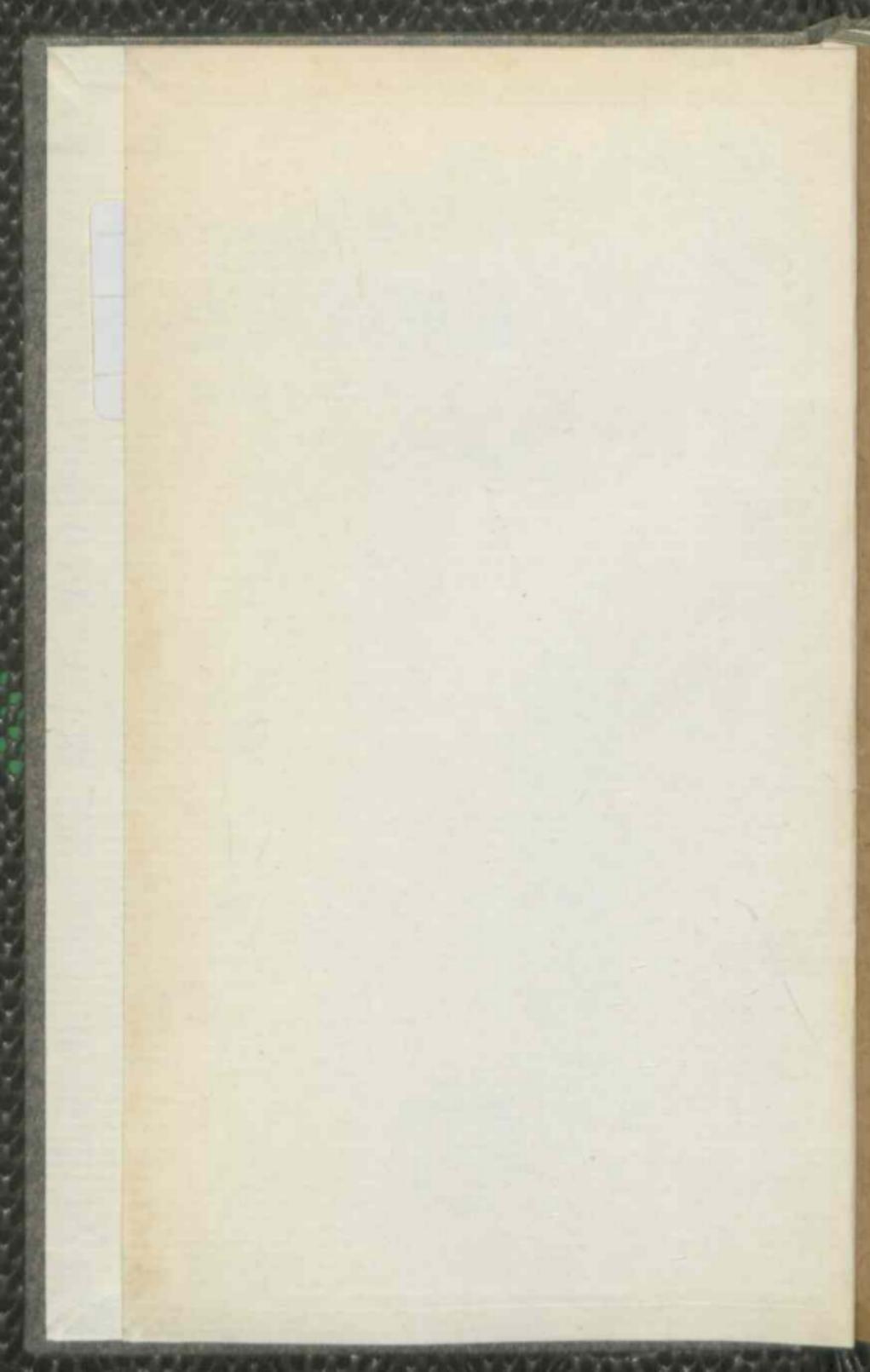


1154 08 00807 9

+Rex

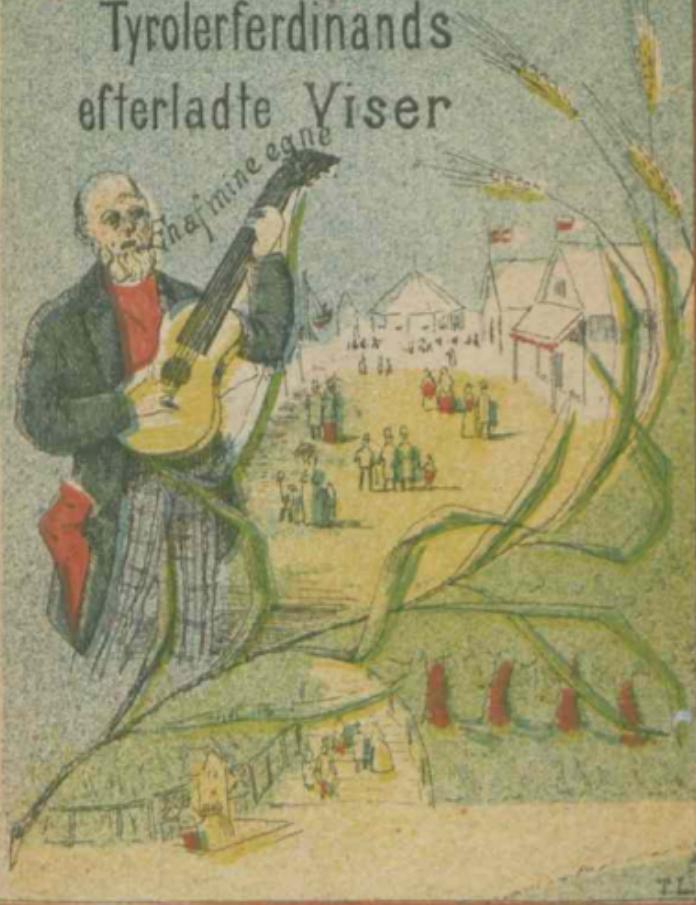






# Ho Ho!

Tyrolerferdinands  
efterladte Viser



JUL. STRANDBERGS FORLAG.

328-244 (9)

54-41

# Ho ho!

---

## Thyrolerferdinands efterladte glade Viser.

Til godt Humørs Besordring og til Foredrag  
i gemytlige Kredse efter det fjerde Glas.

Af J. S.

---

Andet Oplag.

---

Kjøbenhavn.

JUL. STRANDBERGS FORLAG.

Faas i Forlagsboghandelen, Vingaardstræde 18.

Trykt hos Bernh. Wennstrom.

Pris: 60 Øre.



## Forord.

„Tyroler-Ferdinand“, hvis Navn var Ferdinand Petersen, er saa bekendt, at der vel neppe behøves nogen anden Meddelelse om ham, end at han drog fra Sted til Sted i Danmark, og saaes paa Markeder, ved Folkefester osv., og om Sommeren i Dyrehaven. Han samlede altid en tæt klynge Tilhørere om sig og forstod ved sine Indfald og ofte noget stærke Vittigheder at fængsle Almuen, som viste sin Paaskønnelse i Form af klingende Mønt; hvis der blandt Tilhørerne fandtes Folk, der „kneb paa Muskaten“, d. e. ikke lagde en Skærv paa Tallerkenen, men stod og optog Pladsen for andre mere betenkommne Tilhørere, forstod han mesterligt at minde dem om deres Pligt. Men han var tilfreds med lidet.

I en lang Uarrække sang han sine „Arier“, lun i de senere Aar af sit Liv, da han blev henimod 60 Aar, sang han i Sommertiden ille, men havde en lille Butilk i Dyrehaven, hvorfra hans bekendte „Ho ho!“ løb ud over den hølgende Mængde som et Avertissement.

Bed „Tyrolerferdinands Aier“ maa forstås de Sange, han foredrog, thi selv vidtes han aldrig at have forfattet noget, uagtet han kaldte dem alle „sine egne“. Ej heller kan man saa Aftryk af Viserne nøjagtig saaledes som han foredrog dem, thi Monologen, der fandtes mellem Versene, forandrede han efter Stemning og Omstændigheder og holdt sig vel til, hvad der stod deri, men tillagde af sit eget Fond overgivne og groteske Beværlninger og Meddelelser til Publikum. De meddeles her saaledes som de overleveredes ham.

Undertegnede havde i en længere Aarrække den utvivlsomme Gre at forsatte største Delen af de „Arier“, Throlerferdinand benyttede paa sine Udbflugter; der maatte stadig Myheder til, ofte slulde de være prægede af dyb Alvor, f. Eks. i Krigens Tid; men snart gjorde hans glade Lune og Publikums Ønske sig gældende og han forlangte atter „de gamle fornøjelige“ og helst saa overdrevne og burleske som muligt. Da der nu ofte i de senere Aar, efter at Sangeren er afgaet ved Døden, har været Spørgsmaal om „noget af Throlerferdinands“, har jeg troet at imødelomme Fleres Ønske ved i en lille Samling at udgive et Udvalg af „Arierne“. Det er ogsaa kun en ringe Del af de mange, som han listevis sang; der kan jo eventuelt senere komme flere. Af de alvorlige Sange ere ingen optagne; det var ikke dem, der karakteriserede Throlerferdinand.

Selvfølgelig ere flere af Sangene af ældre Dato, og mange ere belendte, men i Følge Sagens Natur kan det jo ikke være anderledes. Det er dog mit Haab, at Samlingen maa finde et Publikum, som veed at værdsætte Sangene paa rette Maade ved at mindes for hvem og under hvilke Omstændigheder de ere skrevne.

2Erb.

J. S.

**NB.** Da første Oplag af Bogen nu er udsolgt, ser jeg beri en Bekræftelse af mit Haab om en god Modtagelse, og lader Bogen usør andret udgaa i 2det Oplag.

## Kragelunds Forlovelse,

hvordan Spekholder Kragelund, en Svoger til Urtekrammer Kragelund, blev forlovet med en ung Vige, som efter Brønsluppet viste sig at være en gammel Hælling med store Sonner, der kom og vilde bane Kragelund.

Mel. En Blomst jeg her beskrive vil.

Mr. Kragelund var Enkemand,  
Dg mange Penge havde han,  
Men Herregud, hvad hjalp det alt,  
Han var jo giftesyg og det var galt.

Jeg skal sige Dem, højsærede, at hans salig Kone dividerede ham riktig nok med Brygl, men det var nu over tre Uger siden hun var død, og Kragelunds Hjerte var allerede igen saa blødt som et蒲d. Kunstmør af det fineste.

En Aften, som i sin Util  
Han stod med Taarer i sit Blik,  
Saa kom en yndig Jomfru ind  
Med dejlig Barm og Noset paa sin Kind.

„Ho ho! min dejlige Mr. Kragelund,“ smilte hun, „har De en rigtig god Spegepølse, for vi skal ha' Smørebrødsgilde hjemme?“ — „Børbsartig, her er en Ende til fire, kan De bruge det Hele, Pølsen er god, Madam.“ — „Em, De figer Madam, og jeg er luns Jomfru, men lad mig saa Spegepølsen, og saa lidt Ost.“

Gj, ej! I Falb De Jomfru er,  
 Saa vid, at Kærlighed jeg bær  
 Til Dem og Deres Dejlighed,  
 O stænk mit varme Høkerhjerte Fred.

Sju, min søde Rosinante, lad mig omfavne Dereſ  
 stribede Livstyke og trykke Dem op til min uldne Rat-  
 trøje. Det staar til Dem selv, om De inden en Maaned  
 vil være Høkermadame. Dikkedikkeſik. Hva' fa' De?"

"Jeg mener derom saa som saa,  
 Og figer baresten: Va' gaa!  
 Vi vore Pjalter sammen slaa,  
 Og glade Dage stal vi sikkert faa."

Denne Vej med Spyltsjet, de Grebe, som begynner at  
 lusle af, menendes, at Bisen erude og saa kan De  
 spare at ligge paa Tallerkningen. Kragelund betroede  
 hende, at han havde 600 Daler og en Mængde Fitallie,  
 og Jomfruen tilstod, at hun havde 75 Øre og en hel  
 Bunké Assistentshusſedler til følles Bedste. Og saa  
 vilde Kragelund kysses.

"Nej sy, Hr. Kragelund, la' vær,  
 De maa ej komme mig for nær.  
 Forresten, hvis De har mig lært,  
 Saa maa De punge ud med Brudellæ'r."

Sju, du gamle Støder, jeg vil naturligvis staar Brud i  
 hvid Ajjastles Kjole og Snøreliv med 36 Huller i. —  
 Væ'sartig, denne Vej, det er her den gamle Fernant  
 synger sin hjerterystende Arie.

Saa fil hun hundred Kroner, naa,  
 Ved Bryllup ej der knibes maa,  
 Og der blev lyft og Alt var llart,  
 Der blev gjort Bryllup i en grulig Fart.

"Jeg vil fige dig en Ting, søde Kragelund; jeg vil ha'  
 Bryllup om Aftenen, og jeg vil ha' Slør for Ansigtet,  
 for jeg har suoret en strækkelig Ed paa, at jeg aldrig  
 vil vise mit Ansigt som Brud for Alteret — la'vær og  
 staa og tille mig i Siderne, du gamle Gedebul. Og  
 saa vil jeg ikke tale et Ord paa Bejen eller i Kirken,  
 for jeg er myrderlig andægtig af mig."

Hr. Kragelund kom i Kareth,  
Saa fin han aldrig før var set.  
Til Kirken rast affsted de foer,  
Bag Sløret Bruden ille sa'e et Ord.

Saa blev de viede, og der blev spillet paa Aarværl, og Kragelund la' svært i Vøssen til Klokkeren, for det er den eneste Maade, hvorpaa man kan blive rigtig salig, det er naar man ikke glemmer Tollerningen. Petrea, gaa uj til det erede Publikum med Skaalen.

„Se saa, min Snut,” vor Brudgom sa'e,

„Nu kan du nok ta' Sløret a'!”

Hu, hvilken Stræk den Stakkel sit:

En gammel Rælling stod der for hans Blit.

Sikken en Hjerteklabbappelse! — Ha, hva' a desse! Det var jo ikke min unge Kone med de gnistrænde Øyne og de gavtyveagtige Smilehuller i Kinderne! — Dine Øyne er jo fortinnde med Rødsten! Forsvind, Skygge! — „Unge Kone? — Kommer du allerede med Fornærmedset, din Spækhøsterrab! Tror din gamle Snabeldorn, at du lunde saa min unge Datter, som er forlovet med en Skiferdællersvend; nej, hun trængte til Pengene for at holde Bryllup, og det har hun gjort i Aften i en anden Kirke, saa du kommer til at nøjes med mig. Kys mig saa, du gamle Stikkelsbær, for jeg ser jo ikke saa gammel ud som jeg er, eller hvad jeg vilde sige, jeg er jo ikke saa gammel — jeg er kun 60 Aar, det er den modnere Alder. Du skalde selv ha' gaaet om Lysningen og Attesterne, saa var du ikke blevet narret.”

Men nu blev Kragelund sgu vred,

Han sagde Rællingen Besled:

Ha, sorte Ondslab, som I drev,

Med Handens Olbemoder gift jeg blev.

Den er rigtignok værre end Snøreliv med 36 Huller i! Og saa sløges de godt i 4 Dage, for Kræster havde Rællingen. Men saa kom hendes ældste Søn, Bro-læggeren, der næsten lunde være Fader til Kragelund, en Dag op med sin lille Bror, der var 29 Aar, og sa'e: „Hør nu, min Dreng, eller hvad jeg vilde sige, min Ha'r, dersom I saadan banker min Moer, saa slår jeg hovedet ned i Blaven paa Jer. Er I med?”

Hr. Kragelund blev halv forløft,  
Det var ham noget ganske nyt.  
Tilsidst han sig dog sammen tog,  
Imens han ræsende i Bordet slog.

„Hør nu, min Fa'r, eller hvad jeg vilde sige, min Søn!  
(Betrea, der stikker en galant Mand af, og lader som om han ikke er kendt med Postelinet — væs'atig, væs'atig, her er Tallerkningen). Det var nu det, Kragelund sa'e. „Her er jeg Mand, og nu skrubber du og din lille Bro'r a', ellers henter vi to Mand og en Gefrejter fra Nyboers Bagt og la'r Trommen gaa og Bagteren pipe. Der har du en Kindhest, og spørger Nogen dig, af hvem du sit den, saa kan du sige: Den er a' Kragelund, han er min Stedfader!“ Saal tøslede store Bro'r a' med lille Bro'r, og Madam Kragelund døde 14 Dage efter af Uergrelse over, at Kragelund kyssede deres Tjenestepiger. Og Kragelund tørrede Øjnene paa en Mursten, og er lige even bleven gift igen, for som han siger: Forrige Gang var jeg gift i tre Kvarter og havde aldrig en glad Time.

Ja, nu er Manden gift igen,  
Og det er tredie Gang, min Ven,  
Men vogt dig, naar du gifter dig,  
At ej du komme stal paa slig Galej.

Vent lidt, mine Grede, De skynder Dem afvejen. Toget gaar ikke endnu — det er Dem selv, der gaar i Toget, som Arbejdsmanden sa'e, da de rendte en stor Bjælle ind i Jernbanevognen. Om lidt faar De en ganste ny en af mine Egne.

### Bor Herre bevare mig!

Mel. Paa Livets Bane (Dalilalalala).

Jeg gaar og tænker paa Et og Andet,  
Og mangt et Mundheld jeg tidt har sandet.  
Og nn, mine Grede, skal De faa en af mine evig unge  
Arier om et Mundheld.

Jeg sit forleden  
Just et af Smeden  
Det løb: Vorherre bevare mig.

En lille Jomfru med røde Kinder  
Jeg friede til, men hun har Veninder!

Ho ho! sjødeste Snogestjøle, figer jeg, kan du da aldrig være fri for de galante Veninder! Jeg kan jo aldrig komme til at trykke et gloende Kys paa dit yndige Mundtøj. Og hvad saa: Hun fortalte mig Dagen efter, at nu havde hun faaet endnu en Veninde.

Bel var hun vokter,  
Men Fernant talter  
For det: Vorherre bevare mig.

En Gang jeg manglede Mønt paa Lommen,  
Til en Mormonpræst var op jeg kommen.

Lille Ven, figer han, De har sat Deres Penge til paa Damerne! De er en Under af Kønnet, De skalde blive Mormon! — Ja, er der ikke diffe det, jeg figer, svarede jeg. Men mon det er sandt, at det blev Præsten, der skalde eiste mine Kønner og mig, der skalde forsørge dem?

Jeg løb, men vendte  
Mig før jeg rendte  
Og skreg: Vorherre bevare mig.

En Gang jeg bejled i en Familie  
Til Datteren med den bedste Villie.

Da der nu blev lyst i Kirken, finder jeg en Dag i min uskyldsrøne Forlovedes Syøstre en lille Billet, hvorpaa der stod: „Frøken Schmidt! Da De nu skal giftes, er De nok saa god at betale mig for Plejen af Deres Toillinger, da jeg ellers sender dem hjem efter Brylluppet.“ Toillinger til at begynde Egteskabet med, og maaske Toillinger et andet Sted. Nej, Fernant, den gaar ved Gud i Himmelten ikke.

Jeg snart sit skrevet  
Paa Afsledsbrevet  
Tre Ord: Vorherre bevare mig.

J et Kontor blev jeg en Gang Skriver,  
Forretning Sindet saa rart opliver.

Jeg var maaske blevet der til min Dødsdag; men hu!  
Hvor mine Kolleger drak! En Snaps for hver Linie  
man strev og to for hvert Punktum. Og naar Siden  
var fuld, saa var Skriveren sædvanlig ligesaa. Og saa  
stelde de mig alligevel ud for et Maadeholsblem.  
Følgen var, at jeg drak for 60 Kroner om Maaneden,  
og min Gage var kun 50.

Nej, flige Stlikke

Jeg ynder ikke,

Jeg løb! — Vorherre bevare mig!

**La—da—di—da.**

Jeg er en lystig Fætter, ja,  
Jeg elsker tids Forandring,  
Min Yndlingssang var La da di da  
Paa hele Livets Bandring,

Og naar Nogen spurgte mig om, hvor det kunde være,  
at jeg altid var i saa godt Humør, veed De, hvad jeg  
saa svarede:

La da di da, la da di da.

I Kirken sad jeg glad den Gang  
Da jeg blev konfirmeret,  
Og nynned paa min Yndlingssang,  
Mens jeg blev elsam'neret.

Men da saa Presten kommer hen til mig og siger: „Kan  
du sige mig, min Dreng, hvorledes lyder det femte Bud?“  
saa uden at tænke, svarede jeg: Det femte Bud — det  
— det — er:

La da di da.

Jeg kom i Lære, men hvad stær?

Mig Mester tog i Nakken,

Og bankede paa Kunstmaler

Mig Støvet ud af Frakken.

Derfor tog jeg ganske rolig bagefter min Trøje eller  
Frakke af, hver Gang jeg havde faaet Prygl, og imens  
jeg tørskede løs paa den, bldte jeg mig ind, at det var  
Mester, og saa sang jeg:

La da di da.

Da jeg blev størrer, Nillemor

Jeg allerede kendte,

Og tænk, det føde lille Nor

Mit Hjerte straks antændte.

Naa, Herre Gud, vi blev forlovede og det gik stædig med  
Rys og Klap. Jeg var i den syvende Himmel og sang,

La da di da.

Naa, De veed, jeg er en lystig Fyr,

Men trofast er jeg ikke,

Saa gik jeg ud paa Eventyr

Og tænkte ej mer paa Nille.

Men en Dag kommer hun grædende hen til mig og siger:  
„Du, vi maa snart tænke paa at gifte os.“ „Hvad for  
noget?“ siger jeg. „Ja,“ siger hun, „jeg kan ikke sige  
mere, men vi maa gifte os.“ — O-ho, tænkte jeg:  
(Med fingeren paa Næsen):

La da di da.

Nu er jeg gift, jeg Stakkel maa

Med Alt til Talte tage.

Jeg ej en Gang en Snaps kan faa,

Hvor er de glade Dage?

Og kommer jeg saa hjem, saa ser Mutter paa mig og  
siger: „Hvor har du været henne — du dingler jo!“  
— Ja, siger jeg saa, det er kun

La da di da.

Naar Rille med mig stændes vil,  
 Og Ørnene de strige,  
 Og Hunden gør ad Katten til,  
 Kan jeg ej andet sige,  
 End: O du hudsige Lykhalighed! hvor er du dog føn,  
 især naar man har en arrig Kone. Men imod alle Egte-  
 standens Plager veed jeg lun et Middel: Jo højere  
 Konen striger, jo højere synger jeg:  
 La da di da.

---

### Dersom jeg vandt i Lotteriet.

Mel. Napoleon var tapper Kriger.

Hvis jeg i Lotteriet lunde  
 Faa Fingre i en god Gevinst,  
 Saa blev der aldrig tørre Mundt,  
 Og her i Stuen allermindst.  
 Men dem, der led især af Ørst,  
 Dem skænlede jeg allerførst  
 En tralalalala,  
 En dygtig Snaps.

En Ranke slynged jeg om Banden,  
 Og gav mig Navn af Glædens Drot;  
 Hvert Hængehoved gav jeg Handen,  
 Naar blot jeg lunde leve slot;  
 Tog Borgerstab som Dist'latør,  
 Gav hver, som var i slet Humør  
 En tralalalala,  
 En dygtig Snaps!

Jeg indbød alle Byens Præster,  
 At præle for mig i mit Slot;  
 Hver Haandværkssvend blev gjort til Mester,  
 Naar blot han lunde drille godt.

Af Røner tog jeg en Portion,  
Jeg tror bestemt, jeg blev Mormon,  
Thi tralalalala,  
De drinker godt.

Jeg satte ind i Kongens Have,  
Ii Tønder fyldt med Rhinstvin blot,  
Og Havens Springvand lod jeg lave  
Til bayerst Øl og andet Godt.  
Hver Morgen, dersom det gik an,  
Jeg stænklede hver Aftagsdagmand  
En iralalalala,  
En Frokost-Snaps.

Hvo, som af Drif blev rød paa Næsen,  
Fik Præmie for ødel Daad,  
Jeg slaffed bort alt Fattigvæsen  
Og Borgermestere og Raad;  
Men hver en Magistratsperson  
Han skulde have i Pension  
En tralalalala,  
En dygtig Snaps.

Nu veed jeg ille, om De finder,  
At Pengene blev nyttigt brugt?  
Men indtil den Dag, da jeg vinde,  
Med mindre vil jeg nøjes smukt.  
For Slaal i Aften tømme vi  
For Selstab og for Glæde i  
Et — tralalalala,  
Et godt Glas Punsch.

---

## Hvad Gulvmaattemanden ser.

Mel. Nu kan man blive giftet. (Egteslæbstkontoret).

Man rundt i hele Staden  
 Besøg af Maattemanden faar,  
 Han faerdes dels paa Gaden,  
 Og dels i Hus og Gaard.  
 Der ser han mange Sager,  
 Si—sa, si—sa Sager,  
 Men hvad han ser, det rager  
 Kun yderst sjeldent ham.

Dejligt tænkt af Manden. Lad de agtværdige ældre Damer om Sladder. Han ser og han ser ikke, og det højeste, man kan drive det til med ham, er:

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

Han banker paa hos Naaden  
 Og viser sine Varer frem,  
 Der ser han Kammeraaden,  
 Naar han er kommen hjem.  
 Al Fornemhed er borte,  
 Bi—ba, bi—ba borte,  
 Han ta'r et Kys hos Dorthe  
 I al Gemæltighed.

Hej du gamle Gaystrik, tænker Maattemanden, saadan noget skulde Fruen se. Saar det saadan til med Trostaben hos de Fornemme, saa siger jeg ikke mere end:

Gulvmaatter, Gulvmaatter!

En Kræbbling og en Stodder  
 Paa Gaden gaar saa ynfeligt,  
 Men Ulting gaar med Lodder,  
 Hvem lender ikke sligt?  
 Men Maattemanden kommer,  
 Ki—ka, ki—ka kommer,  
 Paa Hyttens Ør han trommer,  
 Og tiitter stille ind.

Krykkerne laa i Kroen, og Krøbblingen dansede Zwej-  
trit paa Gulvet med et Gaaselaar i Haanden. Bordet  
staar dækket som til Juleaften, og den stakkels Kone er  
ved at ta' Krinoline paa under Silkekjolen. „Nej, det er  
for galt,” tanker Maatemanden; han stormer forbitret  
ud paa Gaden og siger, saa Enhver kan høre det:

**Gulvmaatter, Gulvmaatter!**

I Huset Nummer tretten

Han banker ganske sagte paa,  
Der bor et Bud i Ratten  
Med Mutter og de Smaa.

I Stuen gaar Ballonen,

Li-la, li-la lonen  
Og Manden banker Konen  
Og Børnene gi'er Hals.

Vagten bliver hentet, Folk stimle sammen udenfor Gade-  
døren. Maatemanden gaar rædsom sindig ud. „Hvad  
er der i Vejen deroppe?” spørger Folk ham. „Hvem er  
det, der banker sin Kone?” — Gulvmaatemanden ser  
paa dem med en dybsindig Mine, gaar midt ud paa  
Gaden og svarer:

**Gulvmaatter, Gulvmaatter!**

Hos Frøken Magdalene,

Der har et meget dybdigt Sind  
Og lever ganske ene,

Gaar Maatemanden ind.

Han aabner Øren stille,

Sti-sta, sti-sta stille,

Og ser — naa ja, det ville

Bi tie stille med:

„Naa paa den Maade,” siger han; „ja nu veed jeg det  
med; men det trænger til at drøffies —

**Gulvmaatter, Gulvmaatter!**

Saa gaar han til en Kælder,

Han har sit eget Snapsested,

Han spørger, men fortæller

Dog ikke hvad han veed.

Ja, tro mig, Maattemanden,  
 Ni—ma, mi—ma Manden,  
 Er lun som bare Fanden,  
 Han lender god Besled.  
 Spørge ham selv, om han ikke veed meget mere, end han  
 siger, saa skal I høre, han svarer:  
**Gulvmaatter, Gulvmaatter!**

### Det er for meget at forlange.

Mel. Lad døbde Kvinderne hvo vil.  
 Man ser saa mangen Dame smul,  
 Spadsere tidt igennem Staden,  
 Og Herrerne med Længfelsuk  
 Forsølge hende langs ad Gaben.  
 De røde Kinder klær' saa sødt,  
 Jeg selv har set det flere Gange.  
 Men — tror De, det er ægte Rødt? —  
 Det var for meget at forlange.

En Ungersvend har sig en Ven,  
 De dele trofast Sorg og Glæde,  
 Og hvor den ene Ven gaan hen,  
 Der er den anden straks tilstede.  
 Nu bli'er den Ene gift, og glad  
 Den anden kysser flere Gange  
 Den unge Brud — nej, veed du hvad,  
 Det er for meget at forlange.

Et Bybud fulgte Karen hjem  
 Paa Nørrebro en Aften filde.  
 „Hør Karen, maa jeg kyisse Dem,  
 For Deres Øjne er saa milde.“

Da svared Karen: „De er stem,  
Dog, De har fulgt mig flere Gange,  
Jeg li'er Dem nok, men kysse Dem,  
Det er for meget at forlange.“

### Dr. Nokkeholles Grindringer om sin Kærlighed.

Mel. Napoleon var tapper Krigers.

Forgangen Aar en Sangerinde  
Jeg i Charlottenlund sit kær;  
Hun var en fuldendt Kunstnerinde,  
Som alle Sangerinder er.  
Naar Publikum sad rundt omkring,  
Sang hun saa mange nette Ting.

og jeg kan tydelig seindre, hvor henrykt jeg blev, naar  
hun sang den om Genfærdet og Smørfjerdingen, men  
mest lykke gjorde hun i dennehersens:

Ding ding ding dingeling,  
Ding dingeling.

Hvordan det slete eller ille,  
Derom veed hun vel bedst Besked;  
Nok er det, at ved sine Bliske  
Bandt hun min varme Kærlighed;  
Og derpaa bejlede jeg da,  
Hun rydmede og svared Ja!

hvilket, i Forbigaaende sagt, benvægede mig til at drifte  
en utallig Maengde halve Bajere, til stor Fornøjelse for  
Bærtien, der trak Pengene ind; endvidere til at lægge  
en fuldvægtig Specie paa hendes Tallerken, hvorefter  
hun igen til min ubestrivelige Nørelse sang den:

Ding ding ding dingeling,  
Ding dingeling.

Da Sang og Spil nu var tilende  
 Og Publikum var taget hjem,  
 Gik jeg blandt Træerne med hende,  
 Mens Maanen brød bag Slyen frem;  
 Hun hvistede saa sydt og smit,  
 At tids om mig hun havde drømt.

Aa, hvor De dog gør mig strelfelig glad ved Deres  
 Ord; men tør jeg ogsaa tro — — „Gud, hvor kan De  
 twivle, Hr. Nolkebølle; fatter De det da ikke selv?“ —  
 „Jo, jo, min Rattergal! — „Af, nu huster jeg det, Hr.  
 Nolkebølle, jeg har forglemst — De stulde vel ikke kunne  
 laane mig en Specie? Det er en stor Slam, men jeg  
 har glemt mine Penge i Teltet, og der er lukket; i  
 Morgen tidlig skal jeg betale dem et Sted, og jeg er i  
 den strelfeligste Forlegenhed.“ — „Hm, en Specie! Her  
 er den, min Elskede! „O Tak!“ — Smast! Et Kys, et  
 Greb i Strengene paa Guitaren, som hun bar, og saa  
 sang hun saa smægtende:

Ding ding ding dingeling,  
 Ding dingeling.

Den næste Morgen var jeg atter  
 Ved Teltet i Charlottenlund,  
 Og hos den flønne Evadatter,  
 Jeg lyssed baade Haand og Mund;  
 En lille Tur vi maatte gaa,  
 Der laante hun igen en „Blaa“.

„Elskede Nolkebølle! Lad mig stedse leve med Dem og  
 for Dem, og dele Ondt og Godt med Dem! Af det  
 Onde kan vi saa nol, lad os derfor holde os til det  
 Gode, mens vi har det: — kan De laane mig fem Daler?  
 Jeg vilde forære Dem noget, men jeg faar ikke Penge  
 førend til den første!“ — „O, du Tryllerinde, jeg kan  
 Intet nægte dig! — Og atter nynnede hun svagt og  
 drømmende som sædvanligt:

Ding ding ding dingeling,  
 Ding dingeling.

Se saadan gif det mange Dage,  
 Det kosted lidt, men Herregud, —

B. m. Jeg skulde jo ha' alt tilbage,  
Til sidst sat' jeg min Frakke ud;  
Men den forslog da heller ej,  
Det øvrige gift samme Vej,

og til sidst stod jeg da saa nogen som en ubehagelig Sandhed, og maatte hos en Ærde købe mig et ganske nyt Sæt gamle Klæder. Men jeg var lykkelig, lykkelig ved min Kærlighed og ved den dejlige Sang:

Ding ding ding dingeling,

Ding dingeling,

Da ej jeg havde flere Penge

Tiltalte jeg min Elste blidt:

„Du laante jo hos mig saa længe,

Nu kan du vel undvære lidt?“

Da Farven hendes Kind forlod,

Saavidt som Sminken det tillob;

„Men Gud, Hr. Nollebølle, hvad er det, De taler om? Saane? Hvor kan De dog være saa urimelig? Jeg er jo gift, og maa forsørge min Mand, og han faar alle mine Penge!“ — Hvad behager? — „Ih, vidste De ikke det, — det forundrer mig virkelig. Har De vist til at høre den sædvanlige:

Ding ding ding dingeling,

Ding dingeling.

Omskyret var min Lykkes Trone,

Mens Klæderne af Kroppen faldt, —

Min Elste var en andens Kone,

Det var dog virkelig for galt;

Jeg faar at vide, hvor hun bor,

Og sender hende et Par Ord,

og som Svar derpaa kommer der en Morgenstund en strækkelig Laban hjem til mig. „Er De Hr. Nollebølle?“ spørger han. Jo, jeg var. „Maa jeg saa snart være fri for Deres flamme Fingre i mit varme Ansigt, med andre Ord, dersom De ikke lader min Kone være i Fred, saa vanter der Brugl, kan De blive llog paa det? God Morgen, Hr. Nollebølle!“ — Fortvivlet fastede jeg mig

ned paa en Stol og spiste 4 Stykker Smørrebrød til 8  
Snapse, medens det endnu lyd for mine Øre som om  
hun sang den:

Ding ding ding dingeling,  
Ding dingeling.

Tro mig, jeg figer, hvad jeg mener,  
Forelæt Dem ej saa dumt som jeg!  
De Sangerinder er Sirener,  
Men lyt til deres Læsken ej;  
Thi er først Pungen bleven tom,  
Saa kan man gaa, hvorfra man kom,  
og naar saa man mangler Frakke og Venklæder og staar  
med stæve Stivler uden Saaler, saa finder man, mine  
Dommer og Herrer, kun en Polkers baarlig Trøst, i det  
sædvanslige:

Ding ding ding dingeling,  
Ding dingeling.

### Pumpevise

for de brave og opvakte gamle sorte Brandsvende,  
ogsaa kaldet „De Ulykkelige“.\*)  
Et sørgetligt Tilhælde af Selvførbrændelse og udvendig  
Betændelse.

Nel. Og Jonas i Hvalfiskens Bug.  
Der var en Mand paa Christianshavn,  
Mandens Navn  
Bar Sørensen,  
Han var min Ven,  
— Pump igen! —  
Skoma'ermester Iøjdi,  
Skomager Iøjdi,

\*.) Førend den nuværende Organisation af Brand-  
torpet indtil 1858—59 udførtes Brandtjenesten af  
de saaledte sorte Brandfolk. Visen er skrevet 1858.

I sine Dage smagte han  
 Aldrig Vand,  
 Den gode Sjæl,  
 Han var rejæl,  
 Drak sin Pægl.  
 Sloma'ermester løjdi osv.

Og det var en Fornøjelse  
 Blot at se  
 Hver Gang han ful  
 Den klare Dril,  
 Jo det gif;  
 Sloma'ermester løjdi osv.

Først var hans Næse lobberrød,  
 Hilledød!  
 Men naar man saae  
 En Stund derpaa,  
 Bar den blaa. —  
 Sloma'ermester løjdi osv.

Og Østvald saae til Ho'det hen,  
 Raa, min Ven,  
 Til Sylte jo  
 Bar det min Tro,  
 Stort som to.  
 Sloma'ermester løjdi osv.

En Aften raabte Bægt'ren Brand,  
 — Mere Vand! —  
 Man kom, og hvil-  
 ket Skuespil  
 Kom man til! —  
 Sloma'ermester løjdi osv.

Min Ven han brændte paa sin Stol,  
 Som en Sol  
 Af Halsen saae  
 Man store blaau  
 Flammer staa.  
 Skoma'ermester Iøjdi osv.

De sprøjtede og streg Gevalt,  
 Al, men alt  
 Var uden Frugt,  
 Thi Flammens Flugt  
 Blev ej slukt.  
 Skoma'ermester Iøjdi osv.

Bed hvert et Sprøjt han brændte mer.  
 Bums! Da ser  
 En Sprøjtemand  
 At Pumpens Vand  
 Staar i Brand.  
 Skoma'ermester Iøjdi osv.

Og tænk, det var nu Brændevin!  
 Føj, de Svin!  
 Man gjorde Stop,  
 Men Mandens Krop  
 Brændte op.  
 Skoma'ermester Iøjdi osv.

Saa blev den King med meget Kløgt  
 Undersøgt;  
 Blot ved et Blif  
 Man Klarhed sit  
 Paa en Bril.  
 Skoma'ermester Iøjdi osv.

En Brænd'vinshmand, som til hver Brand  
 Bragte Vand,  
 Har i en Rus  
 Bragt Spiritus,  
 Det gav Blus.  
 Skoma'ermester Iøjdi osv.

Men da til Hvile Sørensen  
 Bragtes hen,  
 En Skare stor  
 Med Krans og Flor  
 Sang i Kor:  
 Skoma'ermester Iøjdi osv.

Tag fat, vi Vand i Pumpen faa,  
 Det skal gaa,  
 Med kraftig Nøst  
 Af fulde Bryst  
 Syng med Lyst:  
 Skoma'ermester Iøjdi,  
 Skomager Iøjdi.

Denne Bej, mine Grede, denne Bej! Der ser De  
 selv, hvor forstrækkelig et Menneste kan komme afsted,  
 for ser De, at han drak mange af de klare, det maatte  
 blive hans Sag, men at komme med Svovlstik til i en  
 saadan Uffore, den var værre, og det var fastesig  
 en Straf over ham, fordi han aldrig vilde betante  
 Tallerkningen, naar han hørte den gamle Fernants smæg-  
 tende Arier. Hust paa ham, min galante Herre, som  
 stikker af der bag ved Bondemanden med den blaas-  
 stribede Best, og glemmer Fajansen. Ho ho, mine  
 Grede, nu kommer der en ny af første Sort.

## Uventet Bryllup.

Nel. Nu kan man blive giftet (Ægteskabskontoret).

Hr. Kragelund var kommen  
Op i Halvtreds, — han var saamæn\*  
En Mand med Mønt paa Lommen,  
Og dertil Pebersvend.  
Nu sad han saa alene,  
Li—la—lene,  
Og sa'e: Jeg skulde mine  
Jeg leder mig, min Ven!

Men kan jeg ikke saa en Kone, som kan spadsere med  
mig, saa kan jeg sgu da saa et Bybud til at holde  
i mig, mens jeg prøver paa at løbe paa Skøjter  
ude paa Sortedamssøen. Frist Mod, Kragelund, lad  
Folk se, at en gammel Urtekrammer ogsaa kan gaa  
i Tøjet.

Snart saae man ham paa Isen  
Med Skøjterne, — han lejed dem;  
Der var en farlig Fnisen,  
Hvor Kragelund kom frem;  
Afsted et Bybud trak ham,  
Tri—tra—træk ham;  
Han løb, hvorhen det stak ham  
Og slæbte Kragelund.

„Immer med Humør!“ skreg Kragelund, men i det  
samme gik Bybuden forlert i Byen og løb først imod  
en Enke og derpaa lige lukt med haade Enken og Kragelund  
ud i en Baage; Kragelund slap Bybuden og bed  
sig fast i Enken; hun omfavnede Kragelund tæt og fast;  
der laa de nu og maatte træde Bande med hinanden  
om Halsen.

Og mens de laa og svømmmed,  
Skreg Folk: Der drulner vist et Bar!  
Og Tusinder henstrømmmed,  
At se, hvad desse var.

Men Enlen svarlig sulked,

Si—fa—sukked,

Mens Kragelund han mulled,

Dg sprællede og fnøs.

Men Enlen var en solid Kone; hun kunde ha'e Krammet paa Kragelund, — hun havde lært at svømme; hver Gang han gjorde for store Spræl, sik han en Dulkert, og saa sa'e hun, naar han sit Bejret: „Ta'en med No, Kragelund! De er saa balstyrig!“ og saa blev de halede op paa en Stige. „Immer med Humør,” sa'e Kragelund, men han slap ikke Enlen før de vare paa det Tørre.

Hun mistede sin Brosche,

Dg rysted som et Espelsb;

Folk hentede en Drosche

Dg begge ind de Krøb.

Dg hurtig væl de lørte,

Ki—la—lørte,

Det Bybud med de førte,

Dg saa to Herrer til.

„Hvor bor De, Hr. Kragelund?“ „I Grønnegade Nr. 22, 3die Sal!“ — Der blev de alle ført hen, thi Folk troede, at det var Mand og Kone. Kragelund brummede, mens baade han og Enlen rystede af Kulde, saa de ikke kunde tale. Folk slæbte dem op ad Trappen, og uden videre Omstændigheder sik de en Kone ind, som klædte Enlen af, og puttede hende i Kragelunds Seng. Imens tog de fat paa ham, rev Klæderne af ham og puttede ham ned til Enken. „Holdt!“ streg Kragelund og strittede imod. — „Ingen Omstændigheder mellem Mand og Kone!“ streg Folkene. „Ned i Kasmerollen med ham; han har allerede Feber!“

Bed Sengen Vagt de stilled,

Mens Bybudmanden blev ført hjem;

Hvad ej de havde villet,

Det var nu slet med dem.

Tilsidst de sov som Stene,

Sti—sta—Stene,

Saa lod man dem alene—

Indtil de vaagnede.

"Det var en mærkelig Historie!" sa'e Kragelund, den Dag de havde Bryllup, for de blev naturligvis gifte, og de to Herrer, som puttede dem i Køjen, nemlig d'Herr. Ferd. Ludvigsen og Peter Kjøge, var med; Enken hedder nu Fru Kragelund. — "Aa, hvor jeg stammer mig," figer hun. — "Ja, Mutter, men du svømmer brilliant, det var vor Redning." Fru Kragelund er en dygtig Kone i sit Hus savvæl som paa Skøjter; de ere begge Medlemmer af "Foreningen".]

To Østre og to Sønner,  
Si—sa—Sønner,  
Hr. Kragelund børnere  
Fordi han plumped i.

### Bare jeg var saa fuld som du.

Mel. An der schöne blauen Donau.

Bare jeg var saa fuld som du,  
Saa var jeg glad og lystig nu!  
Tænker jeg stille, naar jeg ser  
Saadan en tørstig Ravalér;  
Naar han med Smil og Sang kan glemme  
Kummer og Brøvl og vranten Hu;  
Sukker jeg tids med sagte Stemme:  
Bare jeg var saa fuld som du!

Bare jeg var saa fuld som du,  
Hvisler jeg tids, naar sent endnu  
Jeg ser en Gast at dingle hjem,  
Salig og glad og ligefrem,  
Lung i sit Hoved, let i Sindet,  
Verden er hans — forstaar du nu?  
Rusen er ægte — væl med Skimnet:  
Bare jeg var saa fuld som du!

Bare jeg var saa fuld som du,  
 Sulker jeg højt, hver Gang jeg nu  
 Selv har en Snært, men ser en Ven,  
 Som er i Nusen sovet hen,  
 Drømmende sig saa rig og mægtig  
 Som en Monark saa stolt i Hu,  
 Hvor du er træg og hviler prægtig, —  
 Bare jeg var saa fuld som du!

Bare jeg var saa fuld som du,  
 Som sidder der saa let i Hu,  
 Kys lun dit Glas og kys din Slat,  
 Ja, du har faaet Lykken fat.  
 Mangler der lidt, nu vel, saa driller  
 Du dig en to—tre Glas endnu.  
 Hvor du er fri og glad og sitter!  
 Bare jeg var saa fuld som du!

Bare jeg var saa fuld som du,  
 Der vender hjem saa let i Hu,  
 Lommen er tom, men du er fuld,  
 Sølvet har du slæbt om til Guld.  
 O, hvor du smiler, hvor du svæver,  
 Gadedørsnæglen ta'er du nu!  
 Af fra mit Bryst sig Sullet hæver:  
 Bare jeg var saa fuld som du!

### Den Danselystne.

Nel. En Fuglefænger ser I her.  
 Juchhej! En rigtig lystig Dans  
 Den kan endnu jeg ta'e med Glans,  
 Den faar saa let man hertillands,  
 Helst med en lille Glut tilmands.

Min første Skræk er ongesær  
 En Ligtorn — uh, lad bare vær'!  
 Saalænge jeg en Dans mig ta'er,  
 Ladatjuk, tju!, tju!, huhej, min Fa'er,  
 Er Verden lys og Lusten klar,  
 Ladatjuk, ej Sorg jeg har.

Til Dans blev Mennesket jo slabt,  
 Og mangler den, gaar Glæden tabt,  
 En Balsal er et Paradis —  
 Et jordiss — ja naturligvis.  
 Og Damerne er Engle, hm,  
 Ja, for det mest, si'er jeg Dem!  
 Saalænge jeg en Dans mig ta'er etc.

Og skulde jeg i Krigen gaa  
 Og der maa ske en Kugle faa,  
 Saa helst i Armen, maa jeg se'e,  
 Mit Ven — nej, lad det aldrig ske.  
 Dog ryger Venet — ligefedt,  
 Saa danser jeg, min Sjæl, paa et.  
 Saalænge jeg en Dans etc.

Ifald jeg skulde blive gift  
 — Om Dansere er altid Rist! —  
 Attest fra Dansesvelsen  
 Min Kone bringe skal sin Ven!  
 Og gror da Torne paa vor Bej,  
 Vi danse over dem, juchej!  
 Saalænge jeg en Dans etc.

Hør paa en yndig Brud du Kit,  
 Saa hør mig blot et Øjeblik,  
 Hvis Mutter siger nej, da skal  
 Du invitere dem til Bal.  
 Men dans ej med den Smaa, min Bro'er,  
 Nej, hæng blot i med Svigermo'er;

Naar hende flink til Dans du ta'er,  
 Ladaijul, tjuk, tjuk, hubej, min Fa'er,  
 Den Datters Haand du saar som Svar,  
 Ladaijul, den Sag er klar.

### Frieriet i de Stramme.

Mel. Paa'en igen, Ferdinand Ludvigsen.

Søren var otte og tyve Aar:  
 „Se nu du snart en Kærest faar,”  
 Sagde hans Tante, „synd dig dog,  
 Vær intet sørle, bange Skrog.  
 Der er nu Frøken Ernestine,  
 Hun er jo netop af de Fine,  
 Det er en Kone for dig,  
 Fri du lun der — du faar ej Nej.”

Søren trak Kisteklæder paa,  
 Og i et Spejl tilfreds sig saae;  
 Smurte Pomade i sit Haar,  
 Og af „Colognen” stjal en Taar,  
 Venklæderne var lovlig stramme,  
 Eller, hvad der jo er det samme,  
 Søren var lidt for tyl,  
 Ellers var han slet ikke styg.

Frem i de Stramme tripped han,  
 Meldte hos Frøknen sig paa Stand,  
 Der var just Selstab, men han var  
 Ikke forlydt, den Sag er klar.  
 Omfavnb og Snak han ikke hndte,  
 Han hængte straks i og begyndte:  
 „Frøken, jeg elster Dem, ja,  
 Skal det saa være vos To, hva’!”

Og, som han talæd disse Ord,  
 Bøjed han sig helt dybt mod Jord;  
 Men nu blev hørt et sælsomt Knald,  
 Det blev Hr. Sørens Elskovs Falld.  
 Af, da han bulked i de Stramme,  
 Revned de lige med det samme  
 Tvers over Bagen, o ve,  
 Det var et rædsomt Syn at se!

Damerne daaned som sig bør,  
 Søren gik rent fra sit Humør,  
 Bulked' undstykende, men hal  
 Det blev just Nevnen størræ a'.  
 Herrerne kvalte deres latter,  
 Frøskenen græb, og — ja, De fatter  
 Situationen var ej  
 God for den stakkels Frier, nej!

Taushed der herskede, Alt var tyst,  
 Det var en Tur, „ej blot til Lyft“,  
 Søren forbant dog snart sin Skæf,  
 Lønkte: „Nu er du ganste væk!“  
 Pludselig aabnes hastig Døren,  
 Hvem der stak a', ja det var Søren,  
 Han lo, da det var forbi,  
 Men gaar ej mer paa Frieri.

### Hundeslagteren.

Mel Julia, Julia, hopfafa.  
 Julia, Julia, Julia, Julia hopfafa,  
 Julia, Julia, Julia hopfafa,  
 At spise Hundelotelet,  
 Det er nu slets ingen dejlig Ret,

Og besformedelst nu, min Ven,  
Vi synge om Hundeslagteren.

Vi veed, at der blandt Slagterne findes stræffelige Mis-dædere. Hvad mener De om Isdæslagterne, der altsaa slagter Jøder, og Bondeflagterne, disse Højremænd, der hemmelig slagter Bønder, og den allervørste Sort, Landsbyflagterne — uf, og Vandflagterne, om Forladelse, Bisímark! — Men at vi skulle saa en Bise om Hundeslagteren, nej, det havde jeg ikke regnet ud, og derfor siger jeg:

Julia, Julia, Julia højsa.

Han gif saa lumst og snuste om,  
Med Lunge i Lommen, og naar der kom  
En Hund, saa sa'e han: „Komse da!  
Kom Moppe!“ — For Lungen den holdt de a'.

Saa holdt han Lungen for beres Næse og de store Bul-bidere sjoklede med og tænkte: „Den staar paa Steg!“ Men au, det var Hundesteg, den stod paa, og naar han ful dem lokket med hjem, saa vupdi, var de lige til Slagteren. Han gav dem lidt Blodrensende i Form af en kniv, og en Time efter var de bleven til Bedelsd og kostede 50 Øre Pundet.

Julia, Julia, Julia højsa.

Saa tog paa Nakken han sit Trug,  
Og folgte til alle, der havde Brug,  
Og sa'e: „Det rare Bedelsd,  
Det smager saa yndigt til Hvedebrød.“

Og han var fræk nok, Karlen, til at gaa hen til Kammer-raad Bentzen, hvis Hund han havde stjaalet og slagtet, og Kammerraaden sit to Køller og aad trofast sin egen „Trofast“ til Middag og sa'e: „Naar den Slagter kommer igen, saa løb mere, for saadan mørkt Bedelsd har jeg aldrig smagt!“ Det drak han et Par Glas Vin paa og sang:

Julia, Julia, Julia højsa.

Og Frøken Thoras „Mylord“, som  
Var dejlig dresseret, paa Bordet kom

Hos Frøknen selv som Kotelet,

Og Frøknen sa'e: „Hvilken dejlig Ret!“

Hun spiste sin egen „Mylord“; den var dresseret, men  
det funde hun ikke smage, det har hun selv sagt bagefter.

Julia, Julia, Julia høpsasa.

Da alle Hundene blev væk,

Saa blev der blandt Ejerne grulig Stræk,

Og Hvermand stod saa følt forleg'n,

Før ser De, de havde jo dog løst Tegn.

Slagterens Kone var driftig; hun lavede Ragout af de  
små Stykker, men det skulde hun ikke ha' gjort, for da  
Søgningen blev saa stærk, var hun ikke rigtig forsiktig,  
og derfor træf det sig, at Slomagermester Fløjberg en  
Dag fandt et Hundeteagn i sin Ragout, og det var det,  
han havde løst til sin egen Hund. Saa blev den opdaget,  
Slagteren og hans Madame kom i Kasmerollen.

Julia, Julia, Julia høpsasa.

Jeg har jo selv set hans Portræt,

Og Konen var med, — ja tænk hvor slet,

At slaa de søde Mopper små,

Og „Perle“ og „Lady“, for Mønt at faa.

Det er naturligvis foregaet i Berlin, og Bisмарк skal  
have indstillet Kammerraaden til et Orden, fordi han  
maatte øde sin Hund, Nogle siger, at det er af Glæde  
over, at Ministerens egne Hunde ikke blev stjaalne fordi  
de ikke var fedre nol.

Julia, Julia, Julia høpsasa.

### Landlig No.

Mel. Mit Navn er Rasmus Taa.

Jeg striver stadig Vers

:: Paa kryds og tvers, ::

Snart Alvor, snart Kommers,  
 Mit Navn er Pers. :::  
 Trallala.

Men Gaden, hvor jeg bor,  
 Er fuld af Støj,  
 Der brøles højt i Kor  
 Og rumles, sjø!  
 Num, brum, brummerum.

Saa pakked jeg i Hart  
 Min Rejsefæl,  
 Og tænkte: Det er klart,  
 At du maa væl.  
 Væl, væl, væl, væl, væl,

Hos Gaardmand Ole Lars  
 I Karleby,  
 Der fik jeg mig en Plads,  
 Et venligt Ly.  
 Trallala.

Der kunde skrives Vers  
 I landlig Bo;  
 Der var ej Bykommers,  
 Men Landsbyro.  
 Jo, jo, den var go'!

Men straks den første Nat  
 Jeg fik ej Blund,  
 Paa en Koncert tog fat  
 Vor Lænkehund.  
 Vov vov vov vov.

Jeg laa til Morgengry  
 Saa pønsende,  
 Da lød det: Kyllisy  
 Fra Hønsene.  
 Duf, duf, kyllisy.

Dit Vers du skrive maa  
 Bag Huset hist,  
 Hvor Svinene de staa,  
 I Ro, jo vist.  
 Øf øf øf øf øf.

Før Polker, jeg maa ud  
 Bag Hæssene,  
 Men der, du gode Gud,  
 Skreg Gæssene:  
 Gæl, gæl, gæl, gæl.

I Hast jeg kom derfra  
 Og satte mig  
 I Engen, men hu ha,  
 De Faar de skreg:  
 Mæ—bæ, mæ—bæ.

Til Marken foer jeg væl  
 I ilsom Gang,  
 Men tænk Dem der min Skæl,  
 Da Koen sang:  
 Bu—bø—bu—bø!

Til Laden løb jeg ræsl,  
 Men af, nej der  
 De paa Mastinen „taæl“,  
 Us, nej lad vær’;  
 Bum bum bummelommelom.

Bed Byens Gadefær  
 Jeg sat mig hen,  
 Men Drengesflokk'en der  
 Jo kunde den:  
 Thing thingeling for Massa ting.

Men var det Skoletid  
 Og de var væl,  
 Kom Underne herhid  
 Med muntre Kvæk:  
 Rab, rab, rab, rab, rab.

Jeg til mit Kammerlil  
 Løb som besat,  
 Men der var snart paa Spil  
 Den Folkers Kat:  
 Mjau, mjau, mjau, mjau.

Til Røkkenet jeg træt  
 Blandt Piger hen,  
 En Haarehylling, al,  
 Stræg løss paa den:  
 Pip pip pip pip pip!

Og saa ved Aften, ja,  
 Tog Nægteren  
 Til sin Harmonika  
 Og træt i den:  
 Di—bi—bi—bi—bi.

Den Landlighed var stem,  
 Og ej til Gavn,  
 Jeg i en Fart tog hjem  
 Til København.  
 Trallalala.

---

## Det er en kold En.

(Belænt Mundheld).

Mel. En Smaafugl gynged paa Lindelvist,

„Det er en kold En“ om Vinteren  
Naar Garden hen skal gaa, min Ven,  
Bed Slottet og spille op med den:  
Traradera traderada.

Den strænge Kulde gi'er Messingsmag,  
Og den maa helst stilles bort hver Dag,  
Tre Snapse bag efter gi'er Behag,  
Musiken si'er: „Det var en kold En!“

En Frier lyster ved Aften tyft  
Med Elskovs Lyft til Thoras Bryft,  
Skøndt det er mørkt, har han dog den Trøft,  
At han skal nok hitte Vejen.

Men han gaar fejl: fra en Kone faar  
Han en Spand Vand over Hud og Haar;  
Han sjokker bort, af den Fryd var fort,  
Han mumler: „Uf, det var en kold En!“

En Dame løber paa Sløjter let,  
Saa pænt og net og saa adræt,  
Men glider fejl, og hun gi'er et Spræt,  
Og Blumplgaard Isen i Stykker.  
Den Skønne bliver slet ille glad,  
Da hendes Bagdel faar dette Bad,  
En Mand, den Rad, stod og smilte a'eb,  
Og hvisted: „Det var vist en kold En!“

En Eggemand gaar fra Gilde hjem,  
Han valler frem, hans Rus er flem,  
Vel fryser det grulig glubst, men hvem  
Har Sans med Blyhat for Kulden?

Bed Døren vil han ta' Nøglen frem,  
 Nu, den er væk, den er gaaet Clem:  
 Paa Gaden gaar han til Klokkens fem:  
 „Hør, Klutter, det var s'gu en kold En!“

Den Krig den var rigtignok lidt varm,  
 Der var Allarm og Tyrkens Harm  
 Var rædsom — grumt førtes i hans Arm  
 Hans Sværd — ja han gav nok Rollen.  
 Men Russen rykkede støt derhen,  
 Og dem, han fanged, al, ja min Ven,  
 De blevne sendt til Siberien,  
 Og J kan tro, det var en kold En.

Ja saadan gaar det tids med Allarm,  
 Og Støj og Harm! men jeg er varm;  
 Stil dersor hen i min Vindueskarm  
 En Vajer, en af de kolde.  
 Saa ler jeg rolig af Støj og Spræl,  
 Jeg tømmer Flassen med tørstig Sjæl,  
 Og mens jeg la'er mig det smage vel,  
 Jeg synger: „Ah, det var en kold En!“

### Hr. Blæsenbergs Frieri.

Nel. Skomagermester.

Hr. Blæsenberg han pynted sig,  
 Han vilde ud at bejle.

Han sa'e: Nu maa du fine dig,  
 Naar du skal paa Galej.

En dejlig Enkefrue bor  
 I Pederhvidtsfeltsstræde,

Hun har en Datter, som jeg tror  
 Er yndigst paa vor Jord.

Frist Mod, Peter, du gamle Gavstrål! Men en Foræring  
 maa Pigebarnet ha', f. Eks., ja lad os se! og Blæsenberg  
 forsvandt i Dybet hos en Urtekræmmer og løbte en  
 stor Flaske Lægtekande af det billige til 2 Kroner for  
 halvanden Pægl. Og han tog med det samme en lille  
 halv Flaske Gammelrom i den anden Lomme, den vilde  
 han gæsse sig med efter Frieriet.

::: Vupdi, vupdi, vupdi, vupdi,  
 Skyndte han sig til Pigen hen. :::

Han traf den Smaa og straks han sa'e:  
 Min søde lille Pige,  
 Jeg elsker myrderlig, ha ha!  
 Skal vi saa giftes, hva'!  
 Her har jeg rare Ting til dig!  
 Saa tog han frem en Flaske,  
 Se denne her, forsmaa den ej,  
 Jeg løbte den til dig, — Sju!

Kom, min dejlige Sukkerkrukke, og ræk mig din yndige  
 Næse — hva' beha'r. Hvad mener du om den, hva'!  
 Lægt, skal du smage! — Men, mine Grebe, det var fejl  
 Hat, formedelst at Blæsenberg, det gamle Snøvl, havde  
 grebet i den forkerte Lomme, og det var Romeren han  
 havde faaet. Og da han hældte lidt paa hendes hvide  
 Lommeterklæde, streg hun: „Føj, siften en Brændevins-  
 tank! Vil han rubbe sig, gamle Næsehorn, pyh!“

::: Vupdi, vupdi, vupdi, vupdi,  
 Vil han nu bare palke sig. :::

Men Moderen hun lo saa smaat,  
 Hun lugtede til Rommen,  
 Og sa'e: „Der blev du hjulpen godt,  
 Men lad mig smage blot.“  
 Saa tog hun sig en vældig Dram,  
 Og sa'e: „Da De er kommen  
 Herhen, har det faamænd en Slam  
 At være mod Dem gram. Ja

Det er en meget god Kolonne, du Gamle. Den kan jeg  
 ogsaa li' et Par af om Aftenen — jeg mener saadan en  
 Damesnaps paa en halv Pægl. Da Tøsen ikke vil gaa

paa Limpinden, skal vi to Gamle saa ikke slaa vore Psalter sammen, og la' Presten smælle vos sammen, saa kan vi saa rart sidde og tyre Kolonne om Aftenen.

:: Vupdi, vupdi, vupdi, vupdi,  
Kys mig, du syde Blæsenberg. ::

Han klædede sig bag Øret lidt,  
Den glade Blæsenberre,  
Saa sa'e han: „Det er lige sedt,  
Da Fejlen nu er flet.  
Saa kom, du gamle Hiemo'r,  
Jeg mener, den er værre,  
Og Egteskabets Lykke, tror  
Jeg, bliver lige stor.“

Og saa tog de straks fat paa den behavelige Del af Festen og drak hver eneste Draabe af Flasken. Og da Datterens rigtige Kæreste kom, sendte de ham hen og byttede Ole Kolonnen væl for en Flaske Rom. Saa blev de gift — fillen en Svir! Og de Gamle lever brilliant sammen og stænks lun naar Flasten er tom. Men naar Holt spørger Md. Blæsenberg, hvoraf hendes Næse er saa rød, svarer hun altid: Det er fordi jeg bruger af min Mand's Ole Kolonne, den er saa stærk. Og saa gaar vi igen med den dejlige Fajandse-Tallerking, det er i et velædigt Øjemed, for det er til den gamle Fernant.

:: Vupdi, vupdi, vupdi, vupdi,  
Visen er endt og Halsen tør. ::

### Husk paa Petrine!

En uhyre sandfærdig Arie om, hvorledes den flakkels Petrine blev gift den ene Dag og allerede den næste Morgen blev infam lasseret af et strækkeligt Mandfolk.

Mel. Julia, Julia højsa.

Petrine var en valker Tøs,  
Saa smækker og smul og mageløs

Men der var rigt' nok ingen, som  
Ku' gætte hvorfra hendes Skønhed kom.

Men ser De, Højstærede, jeg, den aamle Hernant, kender  
det; jeg veed, hvorfra den dejlige Kulor de Nosser og  
Mælkemad kom fra. Ho ho! Nu skal De høre:

Julia, Julia, Apotheket kom den fra,  
Julia, hopsasa, ja der kom den fra

En Kind saa frisk og rød og sund,  
Men det var naturligvis Sminke fun,  
De sorte Øjenbryn, de smaa,  
Se kom der daglig lidt Sværte paa.

En Aften mødte jeg hende paa Trappen. „Em, Petrine,”  
siger jeg, „du dejlige Smørblomst fra Gartner Hinhes  
Have, er det dig! Tænk, jeg gaar netop og er saa  
stræffelig forlegen for et Kys i disse daarlige Tider!”  
Og saa kyssede jeg Pigebarnet i Mørket, stondt hun lod  
som hun ikke vilde. Men saa smittede hun af, og om  
Morgenens siger min egen Fiemo'er til mig: Men Gud,  
Hernant, du har været i Slagsmaal, du er hel mingeleret  
i Ansigtet! — Ho ho! Evig Grin, da jeg ser mig i  
Spejlet, troede jeg, der stod en Malerpotte derinde, og  
saa var det ikke andre end mig, der var bleven deforeret  
af Petrine. Der sad vist for over 25 Øre Malning paa mig.

Julia, Julia, det var det værste Kys, hu ha!  
Julia, hopsasa! Ja hun smitted a'.

Om hendes lange Fletninger  
Kunde der strives Beretninger,  
Dem sit hun hos Frisøren kæbt,  
Og deraf sad de som de var kæbt.

Men Frisøren hæ'e altid, at det var hans Haar Petrine  
gif med, for hun havde aldrig betalt de bløde Løffer.

Julia, Julia, det var Frisørens Haar, Hurra,  
Julia, hopsasa, der sit hun det fra.

De Tænder var som Elfenben,  
Og tænk, der manglede ikke en,  
Det kom sig af, hun tog dem a'  
Hver Aften, for de var forlorne, ja.

Dg Hostepuderne og den trinde Barm og de himmelstte  
Lægge tog hun ogsaa om Aftenen af, og la' dem paa  
Komoden, saa forsvandt den konne Petrine (hun laa  
paa Komoden) og den rigtige Petrine lignede en Dame  
af sat Alder paa saadan en 70 Aar.

Julia, Julia, og se, det vidste ingen a',  
Julia, høpsasa, det var ganske bra'!

Hun var nu sels og tredive Aar,  
En Aftenskund hun en Frier saa,  
Dg fort fortalt, de gifted dem,  
Dg Brudgommen følte Petrine hjem.

Han kendte ikke den dybe Hemmelighed: han troede, hans  
Brud var en flær og dejlig Rose. Og Petrine regnede  
ud, at hun nok hver Morgen skulle staa tidlig op og  
tage sine Dejligheder paa.

Julia, Julia, nu skal De høre, hvor det løb a'!  
Julia, høpsasa, den blev gal, hu ha!

Om Natten kom en Typ derind  
Dg stjal hvad der var, hver Trævl og vind,  
Dg Tænder, Haar og Barm, o Stræk,  
De laa paa Komoden og de blev væk.

Tyven troede, det var en Pengekasse, han reddede. Men  
det var Sager uden Værdi. Om Morgenens lustede Pe-  
trine om og kunde ikke finde sig selv igen, og hun havde  
dog lagt sig paa Komoden om Aftenen.

Julia, Julia, aa, hvor hun græd og jamred, ja,  
Julia, høpsasa, hvor blev Stadsen a'.

Den Brudgom vaagnede og saae  
En gammel Kælling paa Gulvet gaa.  
„Hvad vil du her, du gamle Snævl,  
Herut, og det straks, ellers gør jeg Brævl.“

Stor Ballade! Han kendte ikke sin yndige Petrinemoer;  
hun vilde tage ham om Halsen. „Væk, du gamle Skrub-  
tudse,“ streg han, „intet komme med dine kolde Fodder  
i mine varme Bestelsommer. Hvor har du gjort af min  
unge Kone?“ — Han klædte sig paa, og foer ud af Døren,  
og kom ikke hjem til Middagmadden, dessformedest at

han straks rejste til Amerika. Jeg skal sige Dem, han var lidt egen af sig.

Julia, Julia, fra det forlorne stak han a',  
Julia, hopsasa, ja han stak sgu a'.

Nu gaar Petrine ene hen,  
Hun har ingen Tænder og ingen Ben;  
Af Haaret har hun altfor lidt,  
Frisøren vil slet ikke gi' Kredit.

Mine erebe Damer! stulde nogen af Dem kende en Dame — for selv har De naturligvis ikke en Smule Forlorent paa, — en Dame, som har lidt Hoster og Haar og Tænder tilovers, saa hust paa Petrine.

Julia, Julia, send blot lidt og Tak skal De ha',  
Julia, hopsasa; glem det ikke, hva'.

Og alle de erebe Damer, som ikke gi'er Partiet med Forlorent, ville behage at betænke Tallerkningen her, — nu kommer den —: værs' artig, — Vorherre bevares for at ligne Petrine! Tak ska' De ha'! De faar en yndig Mand, og hvem der allerede har en, faar en dejlig Dreng med Smilehuller i Kinderne. Nu gaar vi paa med den aller-aller nyeste Arie!

### En kærlighedssfuld Arie om

Ding-Dang og Sjing-Sjana,

og hvordan Stine, som var styg, rejste til Kina, og der blev besunderen at være en Skynhed, og blev gift med en rig Kinesergavthv, som nu vil komme hertil med hende for at gøre Nar ad dem, der læsserebe hende.

Mel. fuglen sit Øje lusker.

Stine var født paa Øyen,  
Folk sa'e, hun var saa styg,  
Saa blev hun led af Øyen,  
Og vendte den sin Ryg.

Bort drog hun til det Fjerne,  
 Skibet forliste dog,  
 Men hendes gode Stjerne  
 Hende til Kina drog.

Der saae man Lykken højne  
 Sig over hende snart,  
 Og hendes flæve Øjne  
 Var der just noget rart.

Hun blev Bestyrerinde  
 Straks hos en Mandarin,  
 Han syntes godt om hende,  
 Sa'e, hun var grulig fin.

Hun kunde dejlig lave  
 Hans Røttesrikassé,  
 Hun sørged for hans Mave  
 Med Snegle i Gelé.

Hun laved Fislefinner  
 I Fuglerede-Saus,  
 Saa han fil tykke Kinder  
 Af al den megen Smaus.

Han kaldte hende Sjing-Sjang,  
 Og sa'e: „Min egen Tøs,  
 Kom, lys din egen Ding-Dang,  
 For du er maveløs.“

Saa fil hun lange Negle,  
 Snørliv paa Venene,  
 Og blev en hndig Regle,  
 Snubled paa Stenene.

Stikboellen paa sit Ho'de,  
 Øynevaar fil hun paa,  
 Vifte, — ja Folk de gloede,  
 Ding-Dang han sa'e blot: Aal!

Saa blev med Tusč hun sminkel,  
 Ding-Dang han sa'e; Tut Tut!  
 Glad han til hende hinked,  
 Og hvisted: „Put la put!“

Det skulde bare sige:  
 „Ska' vi saa gifte vos,  
 Saa sig blot til, min Pige!“  
 Stine hun sa'e: „Ja Køss!“

Nu blev der drukket Thevand,  
 Brændt Guld- og Sølvpapir,  
 Allersidst sik de Slevand,  
 Det var en Bryllupsvir.

Nu har hun været længe  
 Gift med den rige Bjørn,  
 Og hun har Gods og Penge,  
 Og tre Kineserbørn.

Nu vil hun hjem til Øyen  
 Og vise al sin Stads,  
 Der bliver Sjou i Øyen,  
 Der bliver stor Gallas.

Og varer Rejsen længe,  
 Og Mønten mangler dem,  
 Si'er hun: „Vi kan for Penge  
 Nok la' vos vise frem.“

Piger, o hvilken Lykke,  
 At der et Kina er,  
 Dersom I her er stigge,  
 Saa er I lønne der.

Og væs'artig! Vi samler paa Trimærker til  
 at løbe Kineserbørn fri for! De Erede, der ikke  
 har Trimærker hos dem, behave at lægge kontante  
 Skillinger til at løsøre den gamle Fernant for  
 dolly Humpr og Pengesorger!

Jeg si'er det til min Mo'er  
 eller  
 den sjollede Sidse, der vudsede Pebersvenden.

Mel. Skomagermester Iøjdi.

Va Sidse kom til Kjøbenhavn,  
 Saa kom hun til at tjene  
 Straks hos en Pebersvend, hvis Navn  
 Bar Jørgen Peter Ravn.  
 Han var saa kalen, og hans Ord  
 Bar: Kys mig syde Pige!  
 Hun sa'e: „Jeg si'er det til min Mo'er!“  
 For hendes Dyd var stor.

Ho, ho! tænkte Pebersvenden, det er den rene Ustyld  
 — aa hvor saaan Bondepiger dog er sjollede! Jeg  
 har aldrig villet gifte mig, støndt jeg er en Mand paa  
 40,000 Kroner, men de Kjøbenhavnske Piger er nogle føle  
 upaalidelige Skabninger. Nej, her er et Guds Ord fra  
 Vandet — hun lender pinedød ikke til det Ringeste.

Hejja, lystig, gamle Støder,  
 Nu skal du ind i Glædens Havn,  
 Snart som Egtemand du møder  
 Strunk, Jørgen Peter Ravn.

Og saae han hende, straks han foer  
 Afted og vilde lysse,  
 Hun sa'e: „Jeg si'er det til min Mo'er  
 Og til min store Bror!“  
 Hun var saa dum, men han var klog,  
 Han trylked hende kærligt  
 I Armen; hun lo, det flog,  
 Og dumt med Armen slog.

Til sidst blev Pebersvenden rigtignok temmelig nærgaaende, for en Aften, da de kom hjem fra Tivoli, blev han altfor kærlig, saa at Sidse bagefter græd og sa'e: „Jeg si'er det virkelig til min Mo'er!“ Men Ravn grinte og sa'e: „Jeg har 40,000 Kr. og jeg mangler blot dig til Kone — skal det være vos To, Sidse! Maa jeg lade

lyse for os!" Hun lo saa sjøllet og sa'e: "Ja, men jeg  
si'er det til min Mo'er!"

Hejsa, lystig, man kan lende,  
Hun er uslyldig som et Lam,  
Hvis jeg ikke gifted hende,  
Var det saagu en Slam.

Saa blev de gift, den Fryd var stor,  
Na, hvor var Ravn dog følen;  
Hun sa'e: "Jeg si'er det til min Mo'er!"  
Han lo ab hendes Ord;  
I fjorten Dage gik det godt,  
De var saa lykkelige  
Han tænkte: Ja, der har jeg faa't  
En rigtig Aslepot.

Men saa en Dag bliver der ringet paa Døren, og da  
Ravn lukker op, staar der 4 Koner hver med sit Barn  
paa Armen, tre Dreng og en dejlig Pige! — "Hvad er  
det?" siger Ravn. — "Det er Sidses fire Børn," siger  
de, "vi vil inte ha'e dem længer, for hun har holdt op  
at betale til dem." "Hør Sidse," siger han, "er det  
dine Unger, og du har gaaet her og spillet den Uslyldige  
— jeg skal knuse dig." — "Ja, men jeg si'er det til  
min Mo'er!" — "Sig du ab Hælvede til — det skalde  
du sig ha'e sagt førend jeg giftede dig. Hoem skal nu  
forsørge alle de Unger?" — "Det skal sig du," sa'e  
Sidse og lo sjøllet.

Hejsa, lystig, tag dem alle,  
Der kommer vist to — tre endnu,  
Det kan Svineheld man falde,  
Sig mig, hvad mener du?

Ja Ravn blev gal i sin Kalot,  
Nu saae han, han var pudset;  
Sløndt Sidse spillede Per Tot,  
Saa regnede hun godt.  
Men Ravn, den gamle Pebersvend,  
Han fil nu Liv i Huset,  
For Ungerne gør stadig Spænd,  
Han morer sig saamænd.

Dg saa har de alle sammen taget Ordsprog efter Moderen,  
thi naar Ravn knubser dem, siger de: „Jeg si'er det til  
min Mo'er!“ og saa kommer Sidse og gör Spektaller,  
men ellers er hun ret stikkelig, og de kommer godt ud  
af det, for nu har Pebersvenden noget at tænke paa og  
bruge sine Penge til.

Hejsa, lystig, men forbanded  
Skal man se til, den Sag er klar!  
Den Ustykkehed fra Landet,  
Den er ej altid rar!

### Den fære Dans.

Mel. Hver Morgen rejste jeg min Krop.

(Ich bin ein Schneider, wit, wit, wit).

Først i Kontoret, hvor jeg var,  
Jeg strev lun lidt, men dansed,  
I blant Kolleger blev jeg Nar,  
Fordi jeg ikke standsed.

En Dag skulle jeg bringe nogle Dokumenter ind til  
min Chef. Idekamme erindrer jeg en Rankan-Melodi,  
men glemmer mig selv, og begynder at danse. Chefen  
stod netop og drak sin Førermiddagskaffe — rutsch! gør  
eg et Spring.

Han staar og stirrer ned og op,  
Hej, trallalalalala la la,  
Af Rædsel taber han sin Kop,  
Hej, trallalalalala,  
Den Dag blev mindeværdig,  
Thi jeg — ja jeg var færdig.

Jeg blev forlovet med en bund-  
rig, ung og dejlig Pige;  
At det var heldig, vil med Grund  
Enhver vel sagtens sige.

Vi rejste til Paris: hendes Onkel var med. Pigen  
delte snart min Begejstring for Dansen, og til sidst

endte vi i hal mabille, Men netop som vi vare ifærdb  
med en livlig Rænkæn:

Vi svang og sprang til Sang og Klang,  
Hej, trallala,  
Da ser jeg Onkels Braltegang,  
Hej, trallala,  
Der stod vi nu bæved', —  
Forlovelsen blev hævet.

En anden Gang til Bryllupsfærd  
Jeg meldte mig hos Præsten,  
Min Elstede var rig, men tvær,  
Dog, man skal elskæ Næsten.

Det vil sige: Næsten og det mørkede Sølvtsj. Min Forlovede havde averteret om en stille og sat Egtemage, og jeg meldte mig naturligvis. Min Tilkommende tog mig ved haanden med hen til Præsten: jeg stod som paa Raale, men altid var ved at gaa godt; jeg havde staet stille i næsten 10 Minuter og Præsten var lige ved at klappe os sammen, da — o Sæbne! — spiller hans Datter i Bærelset ved Siden af en ulykkelig Rænkæn. Til Præstens og min Forlovedes Skræk begyndte jeg at danse:

Først svang jeg Præsten, saa min Brud,  
Hej, trallala,  
Jeg sprang, indtil jeg blev sat ud,  
Hej, trallala,  
Farvel, de syde Dage,  
Bort sløj den gamle Mage!

Ja, saadan gik det altid mig,  
Den Dans den var min Slade,  
Men nu har jeg en Levevej,  
Den skal jeg ej forlade.

Jeg er for Øjeblikket Danselærer med 2 Clever — den ene er min Barts Søn — det gaar af paa Huslejen. Den anden er min Spiseværts Datter — profit! Men det kommer nok. Saa forlover jeg mig med en halvgammel Skomagerdatter; Svigersader kan da nemt forsætte mine Støvler, som jeg slider temmelig mange af.

Jeg finder nok en Brud, ja vel,  
 Hej, trallala,  
 Og lige kvil i Sorg og Hæld,  
 Hej, trallala,  
 Jeg danser med min Pige  
 Luft ind i Himmerige.

---

### Lappetorvet.

Mel. Hvad er vel et Men'sle, naar Bungen er sløj.  
 Kom, Petersen, kom, du maa løbe en Gang  
 En Hat, dertil har du jo længe ha't Trang,  
 Se her, Lappetorvet, her føber jeg tidt,  
 Her er alting, kun ikke Kredit,  
 Her er Hatte uden Bul,  
 Her er Dørslag uden Hul,  
 Her er Kopper uden Hank  
 Og Terriner med Slavank.  
 Her er Frakker uden Foer,  
 Her er Sporer uden Spor,  
 Her er Kjoler uden Liv,  
 Her er Skæster uden Kniv.  
 Ja, le fun, min Ben, men naar Mønten du har,  
 Kan du faa dig en Kone saagar.

Ja der sidder Enker, som mangler en Mand,  
 Og der sidder Koner med præktigt Forstand,  
 De bøjer i Vinterens Kulde, al ja,  
 De er glade, kom løb, vil du ha':  
 Et Par Støvler uden Bund.  
 Og en Duske uden Mund,  
 Se, en Gryde uden Ben,  
 Og en Rot uden Ten.

Et Par Brillen uden Glas,  
 Og en hullet Hø-Madras,  
 Og en Strompe uden Hæl,  
 Og en Kasse uden Hjæl.  
 Og fri saa til Konerne, de har Humør,  
 Og løb dig en Hat, som du bør.

De sidde i Storm og de sidde i Negn,  
 Og tidi er de for en Kop Kasse forleg'n;  
 Lad os løbe, saa faar de den varmende Taar,  
 Her er Mønt, de den ille forsmaar.

Køb en Guitar uden Streng,  
 Og et Stylke af en Seng,  
 Og en Dyne uden Baar,  
 Og en Muffe uden Haar,  
 Hee en Trøje uden Knap,  
 Et Par Buksær med en Lap,  
 Her er Urre uden Bærl,  
 Og et Stykke af en Særk,  
 Min Ven, tænk paa hende, som har lagt den a',  
 Og løb den for min Styld, — aa hva'!

Du venter, nu vel, saa skal jeg løbe væl,  
 Der har vi en Pude, som mangler Betræl,  
 En Handske; den mangler jo Fingrene blot,  
 Ja ja, lad nu det være godt!

Her er Nyggen af en Best,  
 En Stump Boksllys fra en Fest,  
 Her en Plante uden Rod,  
 Og en Lampe uden Fod,  
 Her et Bogbind uden Blad,  
 Her et Stylke af et Had,  
 Her en Nøgle uden Ram,  
 Vær saa artig, Madam!  
 Tænk, her kan De løbe et Udstyr for Lidt,  
 Men husl paa, vi gi'er ikke Kredit!

## Hvad der skete ved Ellens Bryllup paa Amager.

Mel. Hvis jeg var Kejser en eneste Dag,  
 Frem, mine Venner, med Bolle og Glas,  
 Frem med en Guitar og Noder!  
 En har Tenoren, en anden har Bass,  
 Du er i Koret, min Broder!  
 Genlyd skal Loftet og Bæggene gi',  
 Bassen en Revne skal runge deri.  
 Jeg vil fortælle, hvorledes det gik  
 Til ved et Amagergilde!

Ude i Ullerup skulle der staa  
 Just paa en Søndag et Gilde;  
 Alting var færdigt, thi Store og Smaa  
 Have havt nok at bestille:  
 En maatte pille Kartofler og En  
 Maatte fra Klipfisken pille hvert Ben;  
 Det var et Gilde, og det maa man tro,  
 Rigtig et Amagergilde.

Der var nu mange Ting, logte og raa,  
 Kraftsuppe lavet paa Skanker!  
 Klaus holdt da mest af ved Skænken at staa,  
 Indtil han selv laa for Anker;  
 Jens havde Bryllup, Jens Hansen, og saa  
 Ellen, og derfor mon Gildet nu staa.  
 Det var et Gilde, og det maa man tro,  
 Rigtig et Amagergilde.

Men som man sidder og spiser i Ro,  
 Savner Jens Hansen sin Kone:  
 „Hej, hvor er Ellen, hvad skal man vel tro?  
 Dorte er ogsaa Mads Krone!“

Det var da græs seligt, Selslabet kom  
Ganske i Oprør, og Stuen blev tom.  
Det var et Gilde, og det maa man tro,  
Rigtig et Amagergilde.

Nu blev der gættet og snakket og talt  
Om den velsignede Kone —  
Fanden har Fingeren med overalt:  
En havde set hende drone;  
Godt var det, at der slet ikke var Vand,  
Uden i Stalden i Gaardskarlens Spand!  
Det var et Gilde, jo det maa man tro,  
Rigtig et Amagergilde.

Brudgommen bandte og vendte sin Skraa,  
Al, men hvortil nytter Banden?  
Søgt blev der ogsaa i skjulteste Braa,  
Jens misted næsten Forstanden;  
Nu var lun Loen tilbage, men da,  
Kommer Mads Krone og Ellen derfra,  
De havde gemt sig for Løjer — nu ja!  
Det var jo Amagergilde.

Bleg griber Brudgommen Ellen ved Arm,  
Iler med hende til Stuen;  
Gæsterne stirred, han synger med Harm  
Haaret sig rejser med Gruen.  
Jens greb en Kniv, hvorfaf Saucen end flød,  
Jager den dybt i — — et Ottepunds-Brød,  
Raaber: „Min Snut, hvorfor spiser du ej,  
Sig hvorfor har vi da Gilde?“

Pige, o vogt dig for Falshed og Svig!  
Tro mod din Mand skal du være;  
Mærker han Uraad, da straffer han dig,  
Strøbelig er jo din Wre!

Ej altid rammer i Brødet hans Kniv —  
 Tænk, om den traf dig og endte dit Liv, — — —  
 Frem, mine Venner, med Bolle og Glas,  
 Nu ville vi holde Gilde!

### Hvorlunde Søren løb Fastelavn.

Mel. Hr. Madsens Vise.

:: En Aften, :: det var ved Fastelavn,  
 Da sad i Kafeen, hvor gerne jeg plejer  
 At komme, to Venner saa rart ved en Bajer,  
 :: Og Søren :: det var den Enes Navn.

:: Imens nu :: de drak og drak igen,  
 Saa figer den ene og smiler saa smørret:  
 „Gi'er du Fastelavnsris? For dersom du gør'et,  
 :: Saa gi'er jeg :: en Bolle Bunsch, min Ven!

:: Du veed jo :: nok, hvor det er jeg bor;  
 Imorgen! hvis du mig i Sengen finder,  
 Saa gi'er du mig Ris, og du Bollen vinder!“  
 :: Og Søren :: han sa'e: „Det er et Ord!“

:: Saa tidlig :: han muntrede sin Krop;  
 Det var endnu mørkt, da til Vennen han traved  
 Med Riset i Haanden og lumskellig raved  
 :: Saa stille :: og tyft ad Trappen op.

:: Han søgte :: og fandt en Dør til sidst,  
 Og da nu Hr. Søren var fissig som Bolker,  
 Saa gik han derind paa de bare Solker,  
 :: Og det var :: jo ingen daartlig List.

;; Nu gotted ;: han sig saa inderlig;  
 Han føler i Sengen og hvilker og sniser:  
 „Du sover endnu!“ og han klasler og riser,  
 ;: Da lyder ;: et Fruentimmerskrig.

;; Af Angest ;: han næsten faldt omkulb,  
 Han hastig vil flygte, det Hele han fatter,  
 Han er gaaet fejl, og Statsraadens Datter  
 ;: Har saaet ;: en rigtig Ende fuld.

;; Forvirret ;: den fejle Øør han naaer:  
 Men pludselig faar han et Dunk i Ryggen,  
 Han er løbet lige lukt ind i et Køllen,  
 ;: Hvor Pigen ;: i Underløkke staar.

;; Hun daaner ;: og striger højt Gevalt;  
 Han raver omkring og er nærvæd at falde,  
 Og træder til sidst i en Baslerballe  
 ;: Med Vand i, ;: nej, det var dog for galt!

;; Nu blev der ;: i Huset ret Humør;  
 Beboerne troede, at Hytten den brændte,  
 Og medens en Dreng maatte Jagtspriten hente,  
 ;: Fandt Søren ;: til sidst den rette Øør.

;; Han rendte, ;: hans Hodder gjorde Gavn,  
 Det var som om Binden i Lusten ham førte,  
 Han løb, saa han næsten var færig at skytte,  
 ;: Jo, det var ;: at løbe Fastelavn.

;; Og Vennen, ;: han saa den stakkels Fyr,  
 Han grinte saa Zaarerne kom ham i Øjet,  
 Og raabte: „Naa Søren, der gik du i Øjet!  
 ;: Gaa aldrig ;: paa slige Eventyr!“

„Hans Støvler :: tog Vigens Ven og lo!  
 Men Bollen, — da Søren nu ikke fik' en,  
 Saa tænker jeg, vi kan i Aften drif' en,  
 :: Ja vi kan :: vel gerne driske to!

---

### Det bliver elleve Kroner.

---

„Hvor tindrer nu min Stjerne!“  
 Sang hun i Teltet ømt,  
 „Jeg tidt har i det Fjerne  
 Om Dere's Ansigt drømt!“  
 Jeg saae de røde Kinder,  
 De stod i Sminkens Glød.  
 Jeg udbrød: „Aa, jeg finder  
 Dem ganske rædsom syd.“

Saa tog hun mig ved Hagen  
 Alt med sin hvide Haand,  
 Og hviskede: „Kom ved Dagen,  
 Da fængsler intet Baand.“  
 Det tilred mig i Sjælen,  
 Jeg mødte næste Dag  
 I Teltet, hvor hun lålen  
 Sad hos mig med Behag.

Den svenske Punsch og Vajer  
 Gød Elstov i mit Sind,  
 En Trone intet vejer  
 Imod en Rosendind.  
 Jeg drak, imens jeg flynged  
 Min Arm om hendes Liv.  
 Og paa mit Knæ hun gynged  
 I salig Tidsfordriv.

Vi følte os saa unge,  
 Skøndt hun var tredive Aar,  
 Af Fryd jeg maatte sjunge,  
 Dog alt, ja alt forgaard.  
 Jeg slumred ind fra Troner  
 Og Stads — et Pus jeg sit:  
 „Det bliver elleve Kroner!“  
 Jeg betalte dem og gif.

---

### Hæng i, hæng i!

Mel. Sengæ— Sengæ— Sengæ—halem.  
 (eller: Julia hopfasa).

I Kjøbenhavn er evig Sjov,  
 Snart er den fin, snart er den grov.  
 Og der er Liv i Sjæl og Krop  
 Naar Drengene de synge op.

Sju, Peter, evig Slag i Frikadellen! Pif! Der er humsr i Gæden.

Hæng i, hæng i, hæng bare i!  
 Hæng i, hæng i, hæng bare i!

Der kommer Sprøjten, der er Ild!  
 Afsted den flynder sig bertil.  
 To hundred Drenges joller med,  
 Hurra, det er Gemytlighed.

„Hvor er Ilden?“ — „Paa Hjørnet af Antoniegade og Blaagaardsstræde!“ — Paa'en igen, lad rusle:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

En Mand med Blyhat tumler om,  
 Naa det var godt, Betjenten kom.  
 Han ta'r ham pænt i Krebsen, ha!  
 Og der er Drengene, hurra!

Rære—være— Hr. Betjent, De maa endelig inte tro, at  
ieg inte er fuld — eller hvad jeg vilde sige” — „Naa,  
marsch til Stationen.” — Op med Sangen, Drengene:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

To Sælgekoner mædes, naa!

„Du kyssede min Mand!” — Og saa,  
Saa bii’er der Slagsmaal, den er spids,  
Dg Drengene slaa hurtig Kreds.

„Skal din gamle Kanon kyssé min Mand?” — „Din  
Mand, Akeleje, — hæ, har jeg inte foret ham med  
Brændevin i 14 Dage, hva’? — Der har du den, og  
den, og den!” — Sju, Drengene:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

To Skom’merdrenge staar og sla’s,  
Der vanker Klø, hu hej, Kuras!

Der bliver hentet Politi,  
Strafs hundred Drenges stemme i.

„Skal du stælde mig ud, du Begtygger, naar jeg kommer  
med 2Erter til Svendene?” — „Hva’ figer du, Søren  
Tylstraad?” — Vallade, hurræ!

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

Paa Kongens Fødselsaften gaar  
Jo Tappensstregen, og saa faar  
Vi fri Musik for Pengene,  
Dg fri Koncert af Drengene —

Afvejen, Dreng, ser du inte ham, der blæser paa Stor-  
tromme? Bag efter skal vi om i Gaderne og levere  
dennehersens:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv!

Ajsløres der et Monument,  
Er der Musik, det er bekendt,  
Men mangler der den rette Talt,  
Saa kommer Drengene, giv Agt!

Først spiller Musiken den: „Kong Kristian stod ved høje  
Mast!” og „Kong Karl den onde vælte mig!” og saa  
synger Drengene:

Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv!

Vi har nok set i Tivoli,  
 Naar der er pænt Fyrværkeri,  
 Saa gaar den stædig: Guldregn, aa!  
 Og Koret kommer ovenpaa:  
 En Bombe — Hurra! Kan du gabe over den, Kristian!  
 O Gine, du dejlige Mø, er du med paa den?  
 Hæng i, hæng i, hæng bare i! osv.

### Throlerferdinands Død.

Mel. Paa Livets Bane, hvor jeg dig venter.  
 Throlerferd'nand han tog Biletten,  
 Nu er han slet ikke mer paa Bletten,  
 Før Døden gav ham en paa Kasletten,  
 Den gamle Sanger, hr. Færtignant.  
 Vi husler jo alle, naar han raabte: Ho ho! de erede  
 Publikum! Nu sta Di lie straks saa en af min brunøjede  
 Datter me di grønne Balkenbarter. Hun æ lie ve aa  
 komme, men hun har lidt aa bestille, saa hun sidder aa  
 pillar Kallehoder me begge Venene ud a Vinneverrene.  
 Aa hi di hullalala osv.

Han sang, saa Folk lo og holdt paa Maven,  
 Og gjorde Leben i Dyrehaven;  
 Han sang gemytlig, var aldrig gnaben,  
 Det gamle Livstykke, Færtignant.

Ho ho! Her er Gemytligheden! Uf, min føde Rosenante,  
 lys din egen Fernant; ser du ikke, hvor glaj den Herre  
 me de grønhalde Slæg smiler te vos! — I Maaren  
 flytter han sammen me sin Fjemoer aa striver Polen paa  
 Øren! Han æ saa pedantist — I Morres har han vøfet  
 sei me Blankeværte aa tørret sei paa sine Slæfestøvler!  
 Erede Damer og Herrer! Desse Bej me Soltsjet, immer'  
 glaje, her æ vi med Tallerkningen; dem, der ikke ha  
 Raad te aa lægge Smaapenge, fa gi Kroner.

Aa hi di hullalala osv.

Ja altid sang han af sine egne,  
Man hørte Viserne allevegne,  
Han hørte ikke til de Forlegne,  
Den gamle brave Hr. Ferdinand.

Ho ho! Jeg elster daj, min sjødeste Søllerkrusle! Da jeg  
mødte dig i Aftes, slog jeg begge Benene om din Hals  
af Eistov! Hu! Fernant, sa'e du, bli' me dine folde  
Ben fra mine Bestelommer! — Den Herre, som la' en  
Li-Ore aa tog en Femogtyve-Ore bedes kærlig om at  
erindre, at den gamle Fernant inte ø Velselmajler.

Aa hi di hullalala osv.

Han gav os stadig den muntre Rosse,

Ja, sille Taler han kunde holde;

Nu sit den Gamle sin sidste Olle,

Nu er han borte, vor Ferdinand!

Ho ho! — Ivig muntre Holt i Dyrehaven! Kom, mit  
dajlie Nusseben, aa la maj trykke daj op til min uldne  
Nattrøje! — Ser du ikke, a jo har kæt mæ et Par stive  
Støvler mæ Stiklommer i! — Bee du ikke, a jo hoer  
Muaren krøller maj mæ Pinnebrønne og reder Haaret  
med et Firtommersjom! Sju!

Aa hi di hullalala osv.

Han var gemytlig, ja til det sidste,

Men Guitarstrengene maatte briste,

Den glade Sanger vi maatte miste, \*

Vi glemmer aldrig vor Ferdinand!

Ho ho, mine Erede, hvad tror Di nu, at det vil blive  
til, naar jeg banker paa ved himlen? Saa kommer St.  
Peder og si'er: Den gaar inte, Fernant, du kommer  
inte ing desformedelst at du forbærer mig Englerne;  
naar du saadan flyer omkring deringe med røe Gummiballoner istejenfor Binger og synger en af dine forstrælle-  
lige dajlie Arier, saa faar jeg dem min Salighed slets  
inte te aa synde Salmer mere!" Sju, si'er jeg saa, Peder,  
Peder! Du maa endelig inte spille dumme Peder med  
den væne Tyroler-Ferdinand, du gamle Liv! Nu sta du  
selv faa en af mine egne! Saa faar han en af de gemytlige,  
og hva gæ han faa? Saa sier han begribeligtvis:  
"Raa, stil ing, du gamle Lad!" Aa saa sta Di se Fer-  
nand smække sig ing i Paradis, og straks levere dem denne:

Aa hi di hullalala osv.

## In d h o l d .

---

Hr. Kragelund var Enkemand . . . . .	5
Jeg gaar og tænker paa et og andet . . . . .	8
Jeg er en lyftig Fætter (af J. Lange) . . . . .	10
Hvis jeg i Lotteriet kunde . . . . .	12
Man rundt i hele Staden . . . . .	14
Man ser saa mangen Dame smuk . . . . .	16
Forgangen Aar en Sangerinde . . . . .	17
Der var en Mand yaa Christianshavn . . . . .	20
Hr. Kragelund var kommen op i Halvtreds . . . . .	24
Bare jeg var saa fuld som du . . . . .	26
Iuch hei! En rigtig lyftig Dans . . . . .	27
Søren var otte og tyve Aar . . . . .	29
At spise Hundekotelet . . . . .	30
Jeg skriver stadig Vers . . . . .	32
Det er en kold En . . . . .	36
Hr. Blæsenberg har pynted sig . . . . .	37
Petrine var en valker Tøs . . . . .	39
Stine var født paa Fyen . . . . .	42
Da Sidse kom til Kjøbenhavn . . . . .	45
Først i Kontoret, hvor jeg var . . . . .	47
Kom, Petersen, kom, du maa løbe en Gang . . . . .	49
Frem, mine Venner, med Bolle og Glas . . . . .	51
En Aften, det var ved Fastelavn . . . . .	53
Hvor tindrer nu min Stjerne . . . . .	55
I Kjøbenhavn er evig Sjov . . . . .	56
Tyrolerferd'nand han tog Billetten . . . . .	58

5  
8  
10  
12  
14  
16  
17  
20  
24  
26  
27  
29  
30  
32  
36  
37  
39  
42  
45  
47  
49  
51  
53  
55  
56  
58



